

Jenna Alós Heredia

Institut Terrassa – Terrassa (Barcelona)

Complicat és l'amor, sobretot quan és diferent de l'estereotip de la relació que ens han ensenyat des del nostre naixement. Fa quaranta anys la meva situació era molt difícil. Jo, l'Olga, era una dona casada de vint-i-tres anys i en aquella època la meva figura era bastant discriminada en la societat.

Em va llançar un plat contra la cara. El meu marit em mirava amb ràbia, molta ràbia. Vaig tenir sort, el plat va sortir desviat i només em va tallar superficialment la cara. Vaig sentir un rajolí de sang que queia per la galta.

Un cop sec em va enviar a terra. La meva visió s'ennuvolava fins que tot es tornava negre. Només sentia la veu del meu marit, que cridava. Encara no havia perdut el coneixement, però aquell cop de puny em va acabar de trencar per dins. Jo no estimava el meu marit i no volia seguir suportant aquell dantesca infern tota una vida sencera.

No sabia on era. L'única cosa que podia recordar era un cop de porta darrere meu, en sortir de casa i fugir d'aquell home. Amb una maleta de cuir, vaig començar a caminar. No era capaç de sentir res, ni tristesa, ni ràbia, ni alegria, ni llibertat; simplement estava tancada dins una bombolla que m'impedia tornar al món.

- Disculpi, però el meu tren és allà i si vostè no es mou em veuré obligada a... –una veu massa aguda i irritant em va fer reaccionar. En girar-me vaig veure una dona alta i grossa, de classe alta, que feia cara de pomes agres.

Em va empènyer amb força i vaig caure damunt d'algú. La dona repel·lent ja havia desaparegut entre les persones que corrien preocupades per no perdre el tren.

- Ai! –gemegà una noia sota seu.

- Podria aixecar-se, si us plau?

Em vaig posar dreta ràpidament. A terra jeia una jove molt maca. Vaig allargar una mà per ajudar-la i ella l'acceptà amb un somriure tímid. Allò era un àngel caigut del cel.

- Moltes gràcies. Com es diu?

- Olga. I vostè?

- Helena.

Va ser en aquell moment en què l'home va desaparèixer de l'estació. La bombolla esclatà i per primer cop vaig sentir aquell sentiment anomenat amor.

Després de l'incident, ens van conèixer l'una a l'altra. Jo vaig ser sincera amb ella narrant-li la meua vida, amb la fugida de casa inclosa. Ara era una rodamon sense cap objectiu. L'Helena s'oferí a refugiar-me a casa seva, perquè només tenia trenta anys i ja era viuda amb dues criatures. Jo m'hi vaig negar. Seria un pes més per a la seva família.

- Estic molt sola des de la pèrdua del meu marit i una amiga a casa no seria cap problema. A més, em podries ajudar amb la neteja i els nens.

- Però ens hem conegut fa no res. No és molta confiança que donis aixopluc a una estranya que acabes de conèixer?

- I no és una mica estrany que ens parlem de tu i no de vostè?

Una riallada meua va envair l'ambient. Ja era de nit i els carrers començaven a aparèixer joves escoltant aquella música nova anomenada "rock". També s'ha de dir que el poble era una mica antic en comparació amb les ciutats, de manera que les novetats modernes arribaven tard.

- Mira, aquesta nit la passes a casa i si t'agrada, t'hi quedes –proposà la dolça veu de l'Helena–. Si encara vols marxar i passar la nit a la intempèrie no et diré res.

- Però no et puc fer això, seré una càrrega per a...

I en aquell instant els seus llavis van tocar els meus. Es van moure amb tendresa, esperant que aquell petó fos correspost. Jo estava quieta, immòbil per la sorpresa. L'Helena tancà els ulls i intensificà el bes, i jo vaig començar a seguir el ritme de la noia. No hi havia ningú al carrer. Només ella i jo.

- Olga... Sé que ets una desconeguda, però m'agrades molt.

- Helena, som dues dones. Això està malament –vaig xiuxiuejar-li a l'orella–. Una escalfor se m'escampà per cara, no calia que em mirés al mirall per saber que estava vermella.

- Visc aquí al costat, si us plau, una nit i t'oblidaré.

Les súpliques d'aquell àngel em van convèncer. Estava enamorada del seu perfum de gessamí. Dels seus petons salvatges i carícies delicades. De la seva perfecció al llit, de la seva cara delicada com la porcellana, dels seus petits pits nus... Dels seus llençols blancs envoltant els nostres cossos després de fer l'amor cada nit. No volia perdre aquella dona només perquè la societat ens mirés amb fàstic. Jo estava enamorada de l'Helena i encara que fos un amor impossible fa quaranta anys, encara ens seguim estimant.

Amb setanta i seixanta-tres anys, l'Olga i l'Helena es casen després de quaranta anys amagades.